Ч. 4 (11.258). Львів, четвер 5. січня 1928. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік XLVI

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10. II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. Друкарні: 29-26. — В справі оголошень звертатися до адміністрації. — Ціна одного примірника 20 сот.

Передвиборчий крутіж.

Львів, 4. січня 1928.

В 1922 р. під диктаторським натиском тзв. закордонного центру галицькі українці постановили не брати участи у виборах до польських законодатних установ. Ту постанову — без огляду на її доцільність — здійснило українське громадянство справді з подиву гідною однодушністю, переносячи на собі нечуваний тягар важких переслідувань. Виборчою акцією, себ-то виборчою абстиненцією, кермувала тоді трудова партія, попередничка Українського Нац.-Демокр. Обєднання. Зпід загально-національної солідарности виломилися тоді лише свіжо упечені хлібоїди і не менше свіжі комуністи. Всі інші українські партії солідарно перевели виборчу абстиненцію.

В р. 1927 всі українські політичні партії постановили взяти участь у виборах до польських законодатних установ. Є це друга сторона політичної активности, сторона позитивна. Ясно, що переведення виборчої активности в позитивному дусі, по лінії виконування своїх горожанських прав, є без порівнання лекше, як здійснювання виборчої абстиненції, себ-то у створених умовах негативної активности. Здавалосьби, що виборча активність буде теж у лекшеня такою самою солідарністю, такою самою однодушністю, яка панувала в р. 1922.

На жаль, рік 1927, а радше 1928, є льогічною вислідною, є консеквенцією року 1922. Тодішня абстинентна солідарність зродила теперішню активну розпорошеність. На протязі пяти літ ішла приспішена диференціяція українського громадянства. Висловом її були події на „верхах", в Українському Соймовому Клюбі, і в низах, серед громадянства. Під впливом посторонних чинників, а часто й за їх активною спонукою, як не наказом, почали повставати й консолідуватися все нові партії. Українське громадянство найшлося під здвоєним тиском двох екстремістичних струй: з одного боку партії і групи зпід стягу соціяльної лівиці, що акомодуються до світогляду і соціяльного устрою на Сході, з другого боку наємні гуртки політичних форналів, що є висловом тенденцій найближчого Заходу до нас. Перша група є репрезентована чистою і настроєво-спекулянтською соціяльною лівицею — від комуністів починаючи, через сель-робів і тзв. партією праці кінчаючи. Друга група є заступлена ріжношерстною збираниною теж в не менше широкому діяпазоні: від унсівщини (даниловичівської хлібоїдщини), через горемиківщину (осціяківська погребовщина), т. зв. „всестанову монархію організацію" до „послідовних націоналістів" з „Української Ниви". На межі між цими двома екстремами зупинилася недавно зроджена „радикальна лівиця" або неотрильовщина.

Обі ці групи, незвичайно розтяжні, з розпростертими рамена ми на схід і на захід, все таки виявляють доосередні тенденції, напираючи всею силою на національно-самостійницький центр, репрезентований Українським Нац.-Демокр. Обєднанням, соціялістами-радикалами, останками волинського „Сель-Союзу" й дрібними останками розпорошеної соціял-демократії. Змаганням відосередніх груп є в концентричному наступі розложити український національно-самостійницький центр. Це одно їх обєднує, хоч зрештою все інше розєднує. А опорою українського життя, носієм українських змагань, творцем національних вартостей, будівничим народньої економіки є саме цей центр.

На основі аналізи нашого національно-політичного життя і беручи на увагу вплиги посторонніх чинників на деякі громадські відломи, можна було робити льогічні висновки, що виборча акція піде трьома зазначеними шляхами. З огляду на розклад і диференціяцію, яка проявилася в останніх пяти літах, про солідарний виборчий виступ не можна було вже думати — навіть в обємі 1922 р. Розходження і розбіжности між національним центром і частиною теперішньої соціяльної лівиці зайшли вже за далеко. Ясно, що коли не можна було порозумітися в такій неполітичній справі, як допомога жертвам повені, то тимбільше даремними булиб заходи в справі одноцілого виборчого фронту. Та були всі дані сподіватися, що дійде до спільного виборчого виступу щонайменше національного центру. В тому напрямі Українське Нац.-Демокр. Обєднання звернулося з відповідними пропозиціями до соц.-радикалів, „Сель-Союзу" і останків соц.-демократії. Тим способом Обєднання, як уже нераз, так і тепер дало доказ, що національна єдність не є у нього пустим звуком, що Обєднання готове навіть до далекойдуючих партійних жертв, щоби втримати один національний фронт. Зовсім природно, що головна увага Обєднання була звернена на соц.-радикалів, як на найсильнішу і найповажнішу з дрібних партій національного центра.

На жаль, всі заходи Обєднання не дали ніяких реальних наслідків. Добрій волі Обєднання соц-радикали протиставили премедитаційно злу волю, превенційно встряваючи у внутрішньо-партійні справи Обєднання, висуваючи на перший плян друго-і третьорядні питання, добачуючи скалку в оці ближнього, а не добачуючи поліна у своїм власнім оці.

Через негативне і незріле становище соц.-радикалів та льокальносемейні амбіції „Сель-Союзу" спільний виборчий виступ національного центру є погребаний. Виборча диференціяція відбувається далі, наводячи жах на кожну людину з почуттям відповідальности. Вже сьогодні можемо менш-більш сподіватися виставлення таких виборчих ліст: Українського Нац.-Демокр. Обєднання, безобличного бльоку соц.-радикалів, упепістів й останків соц.-демократії, Сель-Робу (б. більшости „Сель-Союзу"), Сель-Робу-Лівиці, КПЗУ, Сель-Союзу (братів Васинчуків), групи „Української Ниви" („самостійно" або у воєвідському волинському бльоку), „радикальної-лівиці" д-ра Трил., хлібоїдів всіх покроїв, москвофільського бльоку в Галичині і „Русск-ого Нар. Обединенія" (на Волині, Холмщині і Білорусі) і православно-митрополичого бльоку. Вже отсе принагідне вичислення зарисованих виборчих ліст перевисшує одну десятку. Колиб в дальшому розвитку виборчої акції прийшло навіть до частинної консолідації між „спорідненими" партіями і „ячейками", то без сумніву на їх місці повстануть нові, свіжі. Серед такої безпощадної боротьби всіх проти всіх можна уявити собі рівень виборчої агітації. Замісць підтягати на вищий щабель розуміння важких громадянських обовязків, ми будемо свідками небувалої мишодраківки, дальшого обнижування громадської моралі, вибуяння неперебірчивої демагогії. А треба мати на увазі, що крім підставних наємних груп полякн (як: Хл. Стор., пепесівці і санація) теж будуть всіми засобами компетувати о українські голоси.

Виборчий крутіж заповідається дуже сумно. Ясно, що така велика кількість найріжнородніших ліст витворить безліч прогалин і пропастей, в яких потахне кілька українських мандатів, не говорячи вже про вартість здобутих.

Але ми віримо в здоровий інстинкт народу. Віримо, що він однозгідною поставою у виборчій акції не лише протиставиться розкладовій хлібоїдщині і рабському москвофільству, але й розпорошености і недостачі почуття відповідальности на „верхах". Віримо, що в днях проби, в днях прояви своєї високої національної і громадянської свідомости наш народ обєднається біля Українського Нац.-Демокр. Обєднання, як носія і виразника всенаціональних змагань.

Чи Европа полівіє?

Французькі вибори і оптимізм дипльомата.

Новий рік позначиться в европейській політиці цілою низкою виборів, що можуть мати рішаючий вплив на міжнародні взаємини. Такої думки є бодай провідник французьких соціялістів, Поль Бонкур, один із найближчих співробітників Бріяна і автор першого міжнародного протоколу щодо роззброєння. Ось кілька його думок у звязку із новими перспективами політики:

Вибори до французького парляменту, призначені на май пічнуть серію таких-же виборів: у Німеччині, Англії, Бельгії. Вони можуть заважити на тих, що прийдуть після них. Вони повинні принести перемогу лівим партіям, себто демократичним. Це змінить мировий настрій в Европі, бо демократи заступають кляси ворожі війні... Та це неможливе як довго і в інших країнах не переможе при виборах та сама течія.

Французькі вибори йтимуть під знаком: за мир і проти нього. Не за мир абстрактний, майбутній, а реальний, теперішній, як за нього бореться такий його речник, як Бріян. Май із 1924 р. є доказом, що можна зробити для миру, коли у Франції та Англії стоять одночасно при владі ліві партії; тоді переведе німецько-франц. порозуміння, плян Доза та перший протокол про роззброєння в Женеві.

Сама дипльоматія не в силі добитись миру. Вона мусить мати за собою мирно настроєні народи та бути їх висловом. Світовий мир можна осягнути тільки постепенною міжнародньою співпрацею, щоби зміцнити гарантії, встановлені принципами в Льокарно та міжнародньому законодавством.

Французи у загальній масі настроєні мирно та по республиканському. Вони не є чутливі на нюанси численних партій. Ніодна партія не може рахувати на більшість у парляменті. Тому вже нині всі вони повинні думати про ті пункти порозуміння, завдяки яким вони зможуть працювати.

Ліві партії, що йдуть у Франції до виборів, можуть порозумітись на грунті манифесту професійних союзів, який зясовує найбільше основне домагання: ним є реформа дотеперішнього законодавства, що не відповідає більше духові модерної промислової держави. Суть цієї державної реформи в тому, щоби держава не була в своїй репрезентації слабша ніж великі промислові трести та картелі, щоби влада могла мати справжній авторитет як вислів волі широких мас і щоби при помочі законодатних органів уся держава могла виявити якнайбільше живучих господарських і промислових сил.

Стільки впливовий французький дипльомат. Його оптимізм, як бачимо, великий. Якщо бодай половина із його надій здійсниться, то й тоді вже 1928 р. не стоятиме під знаком побрязкуючого Марса, якого всі будуть-то лякаються і якого неодна похвальна партійна програма викликає проти своєї волі.

Pr. 441/27. Sąd okręgowy karny we Lwowie postanowił na posiedzeniu niejawnem po wysluchaniu Prokuratora przy tymże Sądzie: a) zatwierdzić po myśli przepisu z art. 76-go rosporządzenia Presydenta Rzeczypospolitej z dnia 10. maja 1927 Nr. 105 45 Dzup. dokonane dnia 26. grudnia 1927 przez Dyrekcję Policji we Lwowie zajęcie czasopisma „Dilo" Nr. 289 z dnia 27. grudnia 1927, z powodu że zamieszczony w tem czasopismie artykuł p. t. „Administrowanie [illegible]" zawiera w sobie [illegible] mione zbrodni zaburzenia spokojności publicznej z § 65 a) uk., b) wydać po myśli przepisu z art. 77 cytowanego rozporządzenia zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowanego. Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścił bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie pod rygorem następstw przewidzianych w art. 60 tegoż rozporządzenia. — Lwów, dnia 31. grudnia 1927.

Про новий лісовий закон.

З днем 1. липня 1927 ввійшов у життя новий польський лісовий закон. Він складається з 62 артикулів і двох розпорядків міністра хліборобства. Обовязує всі ліси [illegible] державних. Новий закон заступає [illegible] австріяцьких і російських [illegible] постанов, які досі обовязували на території польської держави.

Новий закон постановляє, що від тепер кожний власник лісу, що має в Галичині більше як 5 га (8 моргів), а на Волині, [illegible] та Холмщині [illegible]

10 та 19 десятин) мусить вести в своїм лісі правильну господарку після з гори уложеної **програми**. Під правильною господаркою належить розуміти вміле рубання, прочищування і залісювання. Закон означує, що **господарська програма** має складатися з **ситуаційного пляну, опису ґрунту і деревостанів**, означення часу, простору і розміру **експлоатації** та ретиння і способу **залісення**. Програму господарки мусить затвердити адміністраційна влада. При малих лісах затверджує старосто, при більших як 50 га воєвідство. Якщо власник предложить до затвердження програму, а старосто (згл. воєвідство) до **двох місяців** не дасть ніякої відповіди, вільно власникови рубати ліс в такім розмірі, як визначено в його програмі. Якщо старосто (згл. воєвідство) не дасть ніякої відповіди **до року**, належить програму уважати за затверджену.

Хто рубав би дерево, не маючи господарської програми, або не так як визначено в програмі або без дозволу старостова, той буде караний. Кара є грошева, а має виносити два або чотири рази стільки, скільки варта зрубане дерево. За т. зв. ліс охоронний а так само за ліс неподержаний установлено крім грошевої кари ще кару арешту.

Закон постановляє, що вся господарка в лісі мусить бути ведена на засаді **постійного уживання**. То значить, що ліс має бути так загосподарований, щоби ніколи не переставав давати доходів, але в лісі вільно вирубати на рік лише стільки дерева, скільки за рік приросте деревної маси. Площу, на якій вирубано дерево, треба до 5 літ залісити. Залісювати можна природно, то є через засуст. Де засуст не приймається, там треба новий ліс засаджувати. Хто в час не переведе залісення буде платити кару і то рік за роком доки не залісить зрубу. Кара починається від 114 зол. але може бути виставленована до 285 зол. від морга. Закон наказує залісити теж всі давні зруби. Хто однак вирубав ліс перед 1927 роком а зруб викорчував і завів там хліборобську культуру, той вже такого ґрунту залісювати не мусить. Хто заведе ліс на такім ґрунті, де ще досі лісів не було, не буде через 30 літ платити від того ґрунту податку. Закон встановляє окремі правила для господарки в лісах **обтяжених сервітутами**, а також в лісах т. зв. **охоронних**. Закон визначає, в яких випадках влада може узнати якийсь ліс за т. зв. охоронний. Врешті закон приписує, що від 1932 року треба буде для лісів, що мають більше як 50 га (в тернопільськім воєв. 80 га) завести **господарські пляни**.

Господарський плян є це точніша господарська програма. Хто хоче, може господарський плян завести вже від тепер.

Карі за недодержання або переступлення лісового закону назначує староста. Хто старостинської кари не хоче приняти, тому вільно зажадати від старости, аби справу переслав до вирішення судови.

Новий лісовий закон має на меті: положити край необмеженому вирубуванню приватних лісів, яке є дуже шкідне з богатьох оглядів для всього суспільного господарства; вдержати або й поширити поверхню, заняту лісами; завести в приватних лісах раціональну господарку. Є проте зі становища лісогосподарського корисний. Для власників лісів є він тяжкий, бо запроваджує господарські програми, які може зладити лише фахівець, а тому спричинює значний видаток. Відтак обмежує свободу власника у його власнім лісі. Врешті потягає за собою той наслідок, що в богатьох лісах треба буде перестати косити траву, згортати листя і пасти худобу.

Вироблена фахово-господарська програма може в богатьох випадках ухилити утяжливі приписи лісового закону, якщо той, хто буде програму укладати схоче і потрафить уложити її корисно для власника ліса. З другої сторони вміло заложена лісна господарка може значно піднести рентовність ліса і таким чином створити джерело більших доходів.

Інж. лісн. Богдан Лучаковський.

За океаном.

Сиротинець Українського Народнього Союзу.

Найбільша наша допомогова організація в Злучених Державах: Український Народній Союз, що обєднує понад 32.000 членів і має близько 2 міліони долярів майна, веде від року збірку між своїми членами і прихильниками на будову українського приюту-сиротинця. Досі зібрано на згадану ціль понад 30.000 долярів. Збіркова акція ведеться інтенсивно дальше, як не видно із місячних виказів у „Свободі". Дім-сиротинець мав би коштувати 100—150 тисяч долярів. Де він буде збудований, ще не знати.

Збірки на навіщених повінню.

Українська преса в Злучених Державах приносить дальше богато вісток про всякі віча, збори, концерти, аматорські вистави й інші імпрези на дохід потерпівших від повені в Галичині. З тих вісток бачимо, що українські комітети в ріжних містах добилися від громадських управ дозволу на уладження прилюдної збірки на вулицях міст (т. зв. „теґдей"). Як видно з виказів у пресі, такі збірки приносять завсіди поважні суми на жертви повені в старому краю. Збирають ці жертви на вулицях і площах українські жінки і шкільні діти до пушок.

Канада — жертвам повені.

З канадійських українських газет, що наспіли до нас з перших днів грудня, довідуємося, що Український Червоний Хрест у Канаді зібрав на жертви повені в Східній Галичині 9.000 долярів.

Українська Стрілецька Громада на Дім Інвалідів у Львові.

Українська Стрілецька Громада, якої централя міститься у Філадельфії, запорядила нову збірку на Дім Українських Інвалідів у Львові між своїми членами, розкиненими по цілій Америці. З виказу (ліста ч. 3), поміщеного в „Америці" з 6. грудня м. р., бачимо, що Стрілецький Гурток ч. 1 у Філядельфії зібрав 124.37 дол., Стріл. Гурток ч. 2 в Ню Йорку 35.50 дол., Стріл. Гурток ч. 3 у Скрентоні 7.50 дол., Стріл. Гурток ч. 4 у Штсбургу 24.20 дол., Стріл. Гурток ч. 21 в Елмонтоні (Канада) 19.45 дол. Зі збірок поодиноких колекторів вплинуло (з 8 місцевостей) 98 дол. З каси Т-ва додано 0.98 дол. Разом зібрано і вислано до Краєвого Товариства Опіки над Інвалідами у Львові суму 310 долярів.

Свята О. Кобилянської.

Пшібрам, Ч. С. Р.

Дня 11. грудня 1927. гурток українців, студентів гірничої і гутничої інжинірії в Пшібрамі (ЧСР), відсвяткував скромно ювилей нашої визначної Письменниці святочними сходинами. Зійшлася невеличка українська кольонія — осіб понад 30, рівнож декілька пань чешок, дружин наших студентів та трьох товаришів Ювилятки. З Праги прибули ректор Українського Педагогічного Інституту д-р Сімович з дружиною і проф. Артимович (колишні працівники на Буковині).

На стіні пишався портрет Ювилятки (праці одного з товаришів) серед ріжних лент. Свято відкриває хор „Вічним революціонером". Ядром програми був багатий і живий 2 і пів годинний реферат проф. Сімовича, який згадав важніші історичні моменти Буковини, зясував стан українства тамже до появи Кобилянської, а відтак обширно схарактеризував її творчість. Продукції хору, декламація новелі „Сліпець" та струнна орхестра (в якій грав також один югославян. п) доповнили програму офіційної части свята.

Опісля проф. Сімович серед великого заінтересування поділився з присутніми вражіннями з недавнього його побуту на Вел. Україні. Великі культурні досягнення України, ілюстровані численними влучно схопленими фактами з ріжних ділянок українського радянського побуту, мусіли в кожного викликати радість та скріплення віри в скору повну перемогу.

Пшібрамський ювилейний комітет в свій час вислав Шан. Ювилятці іменем у-

МИКОЛА МАТІЇВ-МЕЛЬНИК.

Як приходила осінь...

4)

(Докінчення.)

— Боже, ратуй, ратуй! — кричав хтось у сінях.

— Ага, ни видит Бог, сховавси в хмару!

— Гей, діти наші — де ви, прийдіт та ни дайте татів тай мамів!... Село гине!

— Хтось скочив... Ні, ні — він не втече.

— Ха-ха-ха! А видиш! Зашивси багнет у черево — тай тепер конає.

Повязали всім руки тай палицями, кольбами гнали на дорогу...

В хаті добули на стіл усе, що було. Їли, пили, покурювали смачно. Що кому було потрібне, забрав собі.

— Ано, хлопці, зарва у хати сіна, треба відси зачинати! — Капітан казав запалити ціле село.

Остафій поглянув на снопи вогню, що виросли на його хаті. Обернувся туди лицем і підняв звизані руки до вогненних язиків, що кивали до нього з вікон і з дверей тай закамянів на місці. Він чув, як брящало скло, як шкруміла його праця.

— Ано, форрверц, банда, муска!! Чого став вивищся. Мар-рш!!

Остафій прокинувся, бо на його плечі впала тяжка залізяка. Йому потемніло в очах.

Рушили...

Іржава полумінь освітила простоволосі голови, збиті хустки, знівечені чола... До вогню — попід хмари завив пес і пращав свойого господаря. Понеслися відгуки з села.

— Ой, Оленко срібна, здіт, уже й наші хаточки вогнем...

— Гей, люди, там дитина моя — пустіт, пустіт мене — там Петрунько мій. І вона стала виживатися, через ряд вояків — але плечі її зачали подаватися під лопотом грубих костурів вояцьких. Ішла безтиму — без волі — як на заріз маржина. На силу держала її Катерина —

— Бам!... бамм!... бам!... — заридали дзвони, але втихли раптом, мов би обірвалися.

— Ба, хто це мой задзвонив... ба, хтож би!...

Стали по селу проциттати косиці... зразу такі дрібні, тонеські...

— Диви!... Диви!.. Мой, шьо хата — то косиця, шьо друга хата — друга косиця... Еге... а далі: десіт... дваціт... сто... усі хати!... Дріжит, дріжит тай росте й пише на хмарах вістку. Шьо напише — то задихнеси, шьо хлипне — то хмара стидом...

Розпалилося на землі море... клекотить, сипле искру... тисячі искор... Искри тріскотіли й глумилися...:

— Аг-га! Г-г-гах-х!!...

— Ага, ни будете ночувати в хаті!

— А зима йде... з зима йде... біло... біло... грійтеси, мой... це з ваших жил вогонь!...

— Гу-гу-гу: падала стеля — а дим упрів і здіймав до лун червоні очі.

— Ни треба хати — бо вам панцкий суд...

— І хліба ни мети жертн — землю!... рінь!!!

— Гу-гу-гу! Над вогнем — смієси страшне лише опиря...

— По яблінках розполохані кури — у стайні дзвонит позапирана маржинка. — Не віпустив ніхто — смерть!!

Вітер від ліса. Вігнався в полумінь, кинув скажену піну на обороги, в саду.

— Шрррр...р! — присіло темно.

— Г-г-га-х-х! — скрутився білий рянтух.

— У-у-у! — застогнали пахучі трави...

Попід дими — арештанти.

Ішли понад річку, попри зарінки, що їх ще так недавно полотном укривали... Минали бріді, куди маржину гнали.

То бувало — любо: з чічками, співанка...

Ішли останній кусень дороги — останні кроки до гробу.

Ішли — тай чого то у Катерини нагло ноги пристали... Коло того явора, де її Юрчик парубком обіймав, цілував...

— Та буде, хлопче! — тріпала його по руці знехочу — бо найби на завтра трохи лишилоси!

А він голубив... приговорював — а за кожним словом діяментовий цілуй...

— Гальт! Гальт!...

Ухопили Лучку за груди — під стару черешню. Шнур на шию.

— Бе ногами? По ногах! По ногах!!!

Захарчав, хруснули кістки...

Шнур урвався.

Остафій впав на землю... Підняв руки:

— Дайти суд, пани, я ни винен!...

— Ах, ти каналіо, noch einmal! То я тебе мушу ще раз віщати?! Аж два рази — великий пан! Стерво! — Завалив кілком по плечах... — Свиння!... Кутя!...*

Капраль кричав, сіпав — і сплітав у двоє дріт.

— Гайда, на гіммелькомандо, там жде твій руский бог!

І повиснув: перший Остафій. За ним підтягли ще: Петра Біленчука, Якова Клевця, Михайла Ониська, Ілька Болднша, Кібюкову Олену — усіх вздовж дороги...

Старий Миронюк дивився з ліса тай умер з туску...

...Селом дуріла погоня. Ловила білі тіні й душила.

На Кашенкову хату скочило двох: звязали Ілька тай його жінку. То вони разом умирали він на одній вербі, а жінка на другій...

— — — — — — — — — — —

Поміж вогні й згарища блукали діти.

— Ма-а-мо! Ма-а-а-мм-о!

А відгомін з ліса собі: Ма-а-амо!

Біда чаенятам покиненим!...

Якась відданиця вхопила на плечі вузол зерна. Біла як чума. Боялася, щоби вішеник рук не простяг...

— Отік, отік — залушив би!

Але руки були повязані небіщик спокійно гойдався.

— Бах, бах!

— Так, так... то-то-то... то-то-то!...

Сальва: р-р-рах!

Над селом зашуміло.

Два сиві кабати затріпали руками. З Ротунди злітала на степових конях козацька розвідка. Фон Кезек щез. За ним здемиділи кабати.

Рудий бородач швякнув дротами по голові Катерину, що з безвиразним, отетерілим зором блудила по червоних хмарах. Без памяти впала в придорожний рів і скотилася під черешню, на якій висів Остафій...

Тут то там падали стріли, зривалися наглі крики — а далі стало тихо. Провалилася тута — на темний ліс дихала димами згарь. На землю лягала ніч. Нагло здрігнулася і блиснула ще раз луною зпід чорних насуплених брів. То запалала Янкілева коршма. Понад верхами летів глухий далекий шум...

*) Кутя — мад. пес.

країнської кольонії побажання, а з святочних сходин вислано привіт з підписами всіх присутніх. На щадничу книжочку — дар Ювилятці — зложено 100 ч. к.

Яр. Б.

ЗА ЩО ОБВИНУВАЧЕНІ ЧЛЕНИ „ГРОМАДИ“.

Вильно, 3. січня 1928.

Окружному судові доручено акт обвинувачення (340 стор. друку машинового письма) проти членів біл. „Громади“. Обвинувачені: Б. Тарашкевич, С. Рак Михайлівський, П. Волошин, св. А. Ковш, дир. біл. гімназії у Вильні Р. Островський і журналіст А. Лучкевич за ведення комуністичної діяльности з метою повалення істнуючого в державі устрою та за те, що агітували в тім дусі, що в Польщі мусить вибухнути повстання, утворили „Громаду“ під протекторатом СРСР., підбурювали чужинний уряд до воєнних ділань проти Польщі, позбавляли горожан свободи, а навіть допускались збиств задля зиску. Проводитиме розправі віцепрез. окр. суду у Вильні Овсянко, обвинувачуватимуть прокуратор апел. суду Пшилуський і Калапський, підпрокуратор окр. суду у Вильні. Обвинувачені є тепер у вязниці у Вронках.

СПРАВА ЛИТ.-ПОЛЬСЬКИХ ПЕРЕГОВОРІВ.

Берлін, 3. січня 1928.

„Фос. Цтг.“ подає з Ковна, що речинця польсько-литовських переговорів ще не означено. Вальдемарас хоче перевести проєкт зміни конституції, так, щоби Вильно проголошено столицею Литви і щоби так задокументовати, що Литва не думає зрікатися Вильна і що будуччина того міста є далі є головною політичною справою. Ковенські політичні кола дивляться дуже песимістично на вигляди переговорів і далі закидають Польщі, що толерує на своїй території істнування ватаг, а рівночасно нарушення кордонних умов. Лит. м-ство внутр. справ оголошує, що Польща далі піддержує рух лит. еміґрантів у Вильні. Лит. школи на Виленщині далі не отворені, з арештованих лит. священиків досі увільнено лише двох.

ВИБОРЧІ СПРАВИ.

Варшава, 3. січня 1928.

Нині радить центр. вик. комітет ППС. Предметом нарад є уложення державної лісти кандидатів до сойму тої партії. На першім місці лісти буде Дашинський, крім того ліста складатиметься в рівній части з членів партії і профсоюзів.

Завтра на засіданні головної управи Пяста порішать справу приступлення до бльоку ХД. і виб. тактику на окраїнах.

Група жид. „фолькістів“ під проводом Прилуцького почала переговори для створення широкого жид. бльоку.

В апартаментах кн. Януша Радзівіла радили провінц. делегати консерв. партії. Проводив кн. Евст. Сапіга. Ухвалено скликати на 5. н. м. зїзд консервативних виб. комісарів.

ЗЇЗД РАБІНІВ У ВИЛЬНІ.

Вильно, 3. січня 1928.

У Вильні радитиме зїзд рабінів і діячів ?перияльної „Агуди“ сх. земель. Головним предметом нарад будуть орг. справи і справа виборчої тактики ортодоксійних жид. елементів у сх. воєвідствах.

ПОВІНЬ В АНГЛІЇ.

Льондон, 3. січня 1928.

Наслідком відлиги і безнерестанних дощів вилило багато рік і знищили околичні терени. Передмістя Льондону залиті, головно ж східні над рікою Лі. Рух залізн. перервано, бо вода залила шляхи.

БОЇ В НІКАРАҐУЇ.

Льондон, 3. січня 1928.

Із Манаґуї подають, що літаки амер. маринарки обкидали бомбами револ. нікараґуанське військо, що є під командою ген. Сандіно, який вийшов у збройний конфлікт з амер. військом. При бомбардуванні було багато жертв у людях.

НОВИНКИ.

— **Вальдемарас — українцем?** Представник варшавського „Ґлосу Правди“ мав на днях розмову з міністром закорд. справ Німеччини Штреземаном на тему Литви й марш. Пілсудського. М. ін. Штреземан зазначив, що на Литві панують дикі відносини і додав таке: „Оскільки знаю, Вальдемарас був українцем. Памятаю ще, що називався Вальдемар і брав участь у переговорах як „повновласник українців“. Якщо ці слова Штреземана передані вірно, то щонайменше дивно, що ми ніколи не чували про українського дипльомата Вальдемара.

— **Пресова розправа.** В днях 16. і 23. грудня 1927 відбулася перед повітовим судом с. Ш. у Львові карна розправа проти відповідального редактора „Громадського Голосу“ Степана Терлецького, обвинуваченого прив. обвинителем д-ром Романом Дашкевичем, якого заступав адвокат д-р Ол. Марітчак, за прост. з арт. 61. пресового декрету. Підставою обвинувачення було непоміщення спростування д-ра Романа Дашкевича на статтю „Гром. Голосу“ з дня 12. листопада 1927 під наголовком „По пиття до клубка“, в котрім подано незгідні з правдою уваги про діяльність д-ра Дашкевича в Луговій Організації. Після переведеної розправи запав проти обвинуваченого Степана Терлецького вирок, яким його засуджено за непоміщення згаданого вище спростування на кару 14-дневного арешту з заміною на гривну в квоті 80 зол. та на поношення коштів карного поступовання. Обвинувачений зголосив проти засуджуючого вироку відклик.

— **Смерть нашого земляка в Константинополі.** Віденська „Райхс-Пост“ ч. 347 з 20 грудня 1927 повідомляє, що 2. грудня 1927 р. умер в Константинополі в св. Юрськім шпиталі **Володимир Солоннина**, з роду українець, що згаданий часопис підносить у його честь. Служив він на низькій посаді при австр. посольстві, давніше при австр.-угор. амбасаді і знав дуже добре цілу австр. кольонію в Царгороді. Над гробом пок. Волод. Солонники виголосив сердечну прощальну промову австр. посол Краль.

— **Не перекручуймо самі наших назв!** Місточко Товсте коло Грималова називається і в польській мові: Тоусте (стара польська ортографія) або: Товсте. Тимчасом деякі наші видавництва пишуть: Толсте або Тлусте. Звідки взяли цей концепт, не знати. Перед 40 роками захотілося було декому змінити назву поблизького села Глібів, коло Грималова на Хлебув, але це якось не вдалося і ця чудасія з Хлебовом не вдержалася. Хіба ще Кропивницьких перейменують на Покжевніцких, а Зазульських на Кукульських!

— **Дід-Мороз.** Після кількаденної відлиги, що прийшла за першою хвилею морозів в Европі, мороз вернувся не менше суворий, як за першим разом. З усіх країв приходять звістки, що люди і вся їх техніка не в силі дати собі ради з настирливим гостем. Головно в тих краях, куди сніг і мороз заглядає рідко або виглядає дуже ніжно, несподівна студінь накоїла чимало лиха неприготованим. Австрія, що втратила, як деякі вспевняють, богато тепла від смерти Франца Йосифа І., перша плаче від холоду. У Відні мороз вагається в околиці 10 степ. Цельсія. Берлін, Будапешт чи Тріест, міста розкинені в ріжних кінцях, мають дуже низьку температуру. Скрізь перепони в залізничій комунікації, випадки смерти від морозу та леденців.

— **Безсмертний „ревізор“.** До управи американської фльоти зголосився якийсь званець Шонбо із заявою, що вміє добувати із дна моря потоплені підводні лодки. Адмірал узяв його на обід, відвіз на море з почестю і аж там переконався, що містер Шонбо попросту хотів заграти Гоголівського „ревізора“, бо про це діло не має найменшого поняття. На майбутнє американські адмірали готові морським інжинірам казати раніше добути лодку із дна моря, і аж тоді запросять їх на обід.

— **Сензаційний винахід.** У хвилині, коли ваш повникар думає з тугою про те, якби погрітись добре на сонці, щоби спекатись захриплого горла, на яке, як кажуть лікарі, найкращим є сонце, він вичитує таку звістку із Шікаґо: Фотохемікові Ралєй удалось збудувати апарат, який уміє переробляти сонячну енерґію в електрику. І далі: добута таким робом електрична течія вистачає на освітлення. Вже найшлись фінансісти, що оснували акційну спілку для експльоатації далекосяжного винаходу. Ще одна звістка про одну із мрій людства: використати сонячну енерґію для своїх потреб! Скільки вже було цих спроб! Не так легко було досі найти машину, що вміла би продовжити нагто короткі хвилі сонячного світла і змінити їх інтенсивність. Як це вдалось американському винахідникові досі невідомо. Та заки про це довідаємось, попробуймо помріяти на одну мить. Кожний із нас має в хаті апарат звязаний безпосередно із сонцем. Це є електрична централя. Міжнародній конгрес звеличників сонця рішає, що сонце є загальним добром людства, а не тільки призначене до поезії і тому з нього повинні всі користати з рівним правом. Другий конгрес учених обчислює на скільки апаратів може вистарчити сонячне тепло і рішає, що цю енерґію треба щадити. Ні! Без посередництва електричної централі, податків і абонаментової черги таки не обійдеться! Не віримо, аж не будемо мати сонячного апарату поруч телефонічного! Власного, з окремим числом.

— **Розведений дипльомат.** Судді та поліція в Будапешті, що мали вже неодин цікавий випадок за останні роки, чіхаються в голову з приводу такого нового клопоту: бувш. болгарський консул у Відні Лічев сховався із своїми двома дітьми в будинку болгарського консуляту в Будапешті, а сховався... перед жінкою, з якою розвівся. Віденський суд рішив, що діти належать до батька. Сиротинський суд у Будапешті рішив, що діти належать до мами. Пані Лічева ірвала діти з Відня і повезла їх до Будапешту. Тоді Лічев ірвав діти і сховав їх у болгарськім консуляті, який є екстериторіяльним себто куди вступ усякій місцевій владі заборонений. Болгарський консуль у Будапешті піддержує Лічева і відкинув усі пропозиції мадярської влади, щоби видати дітей Лічева. Одначе консулят находиться на І-ім поверсі будинку, який на партері є приватним. Там жде штаб детективів і поліції на Лічева та його дітей. І жінка теж, що засіла в кімнаті сторожа. Адвокат пані Лічев а-ліярмує міністерство закорд. справ у Софії, щоби воно сказало слово завзятому консулеві, який мішає дипльоматію з чужими родинними справами. Як скінчаться ці післярозводові лови за пару дітей досі невідомо.

— **Поворот Горкого.** Горкий перейшов недавно довге запалення легенів і виїзджає на кілька місяців на південь Італії, щоби зовсім видужати. Одночасно повідомляє він, що працює над другою частиною своєї трильоґії „За сорок літ“, оглядом російських подій за останню добу, і має намір у літі вернутись у Москву та Ленінград, на постійне.

— **Злочин військового лікаря.** У Гаазі закінчився сензаційний процес проти військового лікаря, обвинуваченого в тім, що отруїв свого пацієнта, в якого жінці кохався. Лікар віддавна хотів женитись із цією дамою і прохав навіть як приятель мужа, щоби дав жінці розвід. Муж не хотів на це згодитись. Згаданий лікар лічив його від довшого часу. Лікар дав йому зажити ціянкалі, наслідком чого пацієнт помер. Лікар сам признався у слідстві, що цим середником хотів тільки приголомшити приятеля і в такому стані гіпнози вимусити від нього дозвіл на розвід для жінки. Військовий суд засудив лікаря на 15 літ вязниці. Від рішення нема відклику.

— **Віденці будують Анґору.** Віденські інжиніри та мистці підписали умову з турецьким урядом на будову нового військового міністерства в Анґорі, на перебудову в модерному стилю міського театру і на будову цілої низки шкіл.

— **Світова всячина.** „Льондонська Газета“ принесла на днях вістку, що офіцери-летуни, які роблять службу зі своїми літаками на підводних лодках, дістали не подобалася сильно англійській адміралітії, бо вона зраджала досі скрупулятно перед своїми і чужими факт, що англ. воєнна фльота має і такі підводні лодки, які мають власні літаки. Отже в найближчій війні на морі будуть являтися літаки просто з води. — У Відні, в Пратері, будують величезну концертову галю на 182 м. довжини, 110 м. ширини і 24 висоти, у звязку із приготуванням до святкування 100-ліття смерти Шуберта ... ватимуть збільшену платню. Ця вістка Шуберта. — На Корсиці збунтувалось 45 вязнів у військовім карнім заведенні. — Американський боксер Танней переможець Демпсея доступив рідкої чести: його прийняли до клюбу мілліардерів у Ню-Йорку. — У Ню-Йорку згоріла 8-поверхова крамниця вартости 1 міл. дол. — У Копенгаґені вдалося одній 17-літній дівчині ошукати кілька найбільших золотарів, від яких набрала ріжні дорогоцінности. — В італійськім місті Барра завалилось склепіння церкви: пятеро ранених, 1 особа вбита.

Всі українські діти до української школи! Хто минає свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, — той ворог своєї дитини і української нації!

Театри.

„Кооп. Український Театр“ під дирекцією ч. Стадника (вул. Шашкевича). Перерва.

Міський великий театр:

4-го „Паяци“ і „Кавалерія“. Гост. виступ Манна.

5-го „Весілля“. Виступ М. Єдновського. Початок 7:30 вечером.

Міський „Театр Нови“:

4-го „Д-р Юліш Сабо“.

5-го „Хай мене чорти...“.

Початок 7·30 вечером.

Кіна.

„Аполльо“: „Зять фірми Кон“.

„Лев“: „Пат, Паташон і кит“.

„Палас“: „Дама в горностаях“.

„Фатаморгана“: „Ніч помсти“.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·86·50—8·86·75, канадійський долар 8·82·50—8·83·00, корони чеські 0·26·00—0·26·50, австрійський шілінг 1·25·00—1·26·00, рум. леви 0·05·25—0·05·75, французький франк 0·35·00—0·35·50, швайцарський франк 1·71·50—1·72·00, англійський фунт 43·30—43·70, німецька марка 2·11·95, данціґський гульден 1·72·09, червінець 30·25—31·00.

Золото: 20 кор. 36·40—36·70, 20 франків 34·15—34·40, 20 марок нім. 42·40—42·70, 10 рублів рос. 46·80—47·20.

Срібло: кор. австр 0·70·00—0·71·00, 1 кор. австр. 3·60—3·66, фльорен австр. 1·80—1·85, рублі рос. 3·00—3·10, копійки за рубель 1·50—1·55.

Збіжжя.

Пшениця двірська 46·75—47·75, пшениця селян. 44·75—45·75, жито 37·50—38·50, ячмінь бровар. 38·00—39·00, ячмінь на живо 33·50—34·50, ячмінь пастівний 30·00—31·00, овес 31·00—32·00, кукурудза румунська 33·75—34·25, бараболі рафовані 5·50—6·00, фасоля біла 40—50, фасоля колірова 40·00—45·00, горох вікторія 55—60, горох полевий 40—50, бобик 33·00—34·00, сіно 7·50—8·50, солома 4·25—4·75, гречка 35·?—36·25, льон 68·00—71·00, ріпак озимий 61·50—62·50, мука пшенична 40-прц. 83·00—84·00, мука пшенична 50-прц. 75·50—76·00, мука житня 65-прц. 59·00 грисік кукурудз. 49—50, мука кукур. 34·00—35·00, отруби житні 24·75—25·25, отруби пшеничні 24·75—25·25, крупи гречані 71·00—73·00, пшоно 71·25—75·25, крупи ячмінні 56—57·50, конюшина червона 230—260, мак синій 100—120, мак сивий 85—100, мішки ютові, нові 1·70—1·80, мішки уживані 1·50—1·60.

Памятайте, що всякі збірки на нагробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку, Львів, Ринок ч. 10. І. пов. на щадничу книжечку ч. 7910.

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬ. (Виступ оперової співачки п-ни д-р Софії Коренець.) Заходом Філії Т-ва „Просвіта“ в Тернополі влаштовано 11. грудня 1927 свято „Просвіти“, якого концертова частина стягнула велике число слухачів, що битком виповнили салю „Міщанського Братства“. Тернопільська публика цікавиться все концертами, а на цей раз зацікавлення було незвичайне, бо крім знаних уже місцевих артистичних сил виступала відома вже в світі оперова співачка п-на д-р Софія Коренець, котра під цю пору приїхала до родичів на відпочинок. У виконанні програмових точок сольоспіву з фортепіяновим достроєм д-ра Ст. Терлецького, наша артистка розвинула свої голосові та артистичні цінности і полонила навіть найбільш вибагливих слухачів, яким імпонувало ще й совісне виступлювання музичних творів. Не диво, що загал невмовкаючими, френетичними оплесками примушував артистку до надпрограмових точок. З природи гарний і богатий голос співачки, фахово вишколений, мягкий і рівний у цілому реєстрі, висока музична інтеліґенція разом з природною граціозною появою зливаються у неї в симпатичну гармонію, яка приносить просто забуття сірої буденщини. Зазначимо, що п-на д-р Софія Коренець, покінчивши музичну академію у Відні, звернула на себе своїми виступами увагу віденського музичного світа, про що свідчать рецензії з її світлинами, поміщені в „Дас інтересанте Блятт“ і „Вінер Більдер“ (із виступів в опереті „Графиня Маріца“ й інших під псевдонімом „Тетяна Славинська“). П-на Коренець була теж на студіях в Італії, де з цього часу стрічаються прихильні рецензії з її виступів під псевдонімом „Тетяни Корнієвич“ в італійській пресі, прим. „Il Piccolo“, „Il Messaggero“ й „Il Sereno“. Заанґажована до опери в Познані, збирала вже давно під дійсним своїм назвищем заслужені лаври як „Маргося“ і „Кармен“. Тернопільська публика дуже вдячна артистці за милі хвилі, пережиті на цім концерті і має надію ще перед невіреним відїздом п-ни Коренець за кордон почути з естради її миловпучний голос.

Малкович

В справі збірок на добродійні цілі.

Розпорядок **Митрополичого Ординаріяту.**

Митрополичий Ординаріят у Львові видав 24 грудня м. р. розпорядок, на основі якого з днем 1. січня 1928 мають обовязувати в цілій Львівській Архієпархії ось такі постанови дотично збірок на добродійні цілі:

Жертви в готівці. Всі дотеперішні готівкові збірки, уладжувані поодинокими товариствами й інституціями біля церков і в церквах, кінчаться з днем 31. грудня м. р. На їх місце входять в життя з днем 1. січня 1928 отсі постанови: а) для Львова і повітових міст: Кожної першої неділі по 1. н. ст. місяця зарядить душпастир у церкві збірку на добродійні цілі в часі співаної Служби Божої і в часі вечірні; б) для місточок і сіл: Кожної першої неділі по 1. н. ст. місяця зарядить душпастир в церкві збірку на добродійні цілі в часі співаної Служби Божої. Зібрану готівку має душпастир віслати кожного місяця до Митрополичого Ординаріяту, який розділюватиме ці жертви між товариства й інституції. Т-ва, які хочуть користати з цих жертв, обовязані внести умотивовані прохання до Митр. Ординаріяту у Львові до дня 20. січня 1928. Інституції, які всупереч постановам розпорядку всетаки збирали би дальше жертви на церковній території, тратять право до участи в жертвах, збираних в церкві. Священик має обовязок перестерегти парохіян перед такою самовільною квестою.

II. **Жертви в натурі.** Інституція, яка хоче користати між вірними по громадах зі збірок у натурі, обовязана наперед постаратися про письменний дозвіл Митр. Ординаріяту і виказатися ним перед місцевим душпастирем. Перед збірщиками, які збирали би жертви без такого дозволу, мають священики своїх парохіян перестерегти.

III. **Коляда.** Крім коляди, уряджуваної Братством на потреби церкви, душпастир має заохотити вірних до колядування виключно на дохід „Рідної Школи“. Зібрана колядою готівка на „Рідну Школу“ буде висилана також до Митр. Ординаріяту.

Поможім здвигнути дім-захист для українських письменників і журналістів у Львові. Засвідчім ділом зрозуміння важкої культурної праці і виявім свою вдячність українським робітникам пера! Жертви слати на адресу: Львів, Підвальна ч. 7, Земельний Банк Гіпотечний, книжечка ч. 1141.

Нові книжки і видання.

КНИЖКИ:

Володимир Целевич: **Виборчий Підручник** зі вступом, поясненнями, зразками рекламацій, спротивів і жалоб та додатковими законами. Львів—Луцьк 1927. Накладом автора. Вийшло в серії видань Політичної бібліотеки Українського Національно-Демократичного Обєднання. Стор. 66. Форм. 8°.

Олекса Черкавський: **Чого хоче Українське Національно-Демократичне Обєднання?** Коротке пояснення програми Українського Нац.-Дем. Обєднання (УНДО). Накладом М. Стритинського. Перемишль 1927. Вийшло в серії Політичної бібліотеки Українського Нац.-Дем. Обєднання. Стор. 32. Форм. 16°.

Звідомлення із діяльности Краєвого Т-ва Господарського „Сільський Господар“ у Львові за час від 14. листопада 1924. до 31. листопада 1927 р. Львів 1927. Стор. 86. Форм. 8°.

Stanisław Thugutt: **W obronie parlamentaryzmu.** Warszawa — Wilno 1928. Wydawnictwo „Demos“. Стор. 146. Форм. 8°.

Андрій Чайковський: **Три казки дід а Охріма.** З десятьма малюнками. Малюнки Святослава Гординського. Коломия 1927. Накладом автора. Стор. 156. Формат 16°.

о. Северин Сапрун: **Людвик Бетовен.** (Бібліографія). Дрогобич 1927. Стор. 32. Форм. 8°.

ЖУРНАЛИ:

„Життя і Знання“, ілюстрований популярно-науковий журнал. Видає Т-во „Просвіта“. Рік I. Ч. 4. за січень 1928. Зміст: Ст. Сірополко: Самоосвіта. В. Воробець: Ще про пересаджування збіжжа. В. Садовський: Розвиток економічної думки на Україні. Соф. Парфанович: Людська кров та її прикмети. Образки з дикої Африки. В. Миропільський: Співець національної боротьби. І. Кандиба: Скарби укриті в камяному вуглі. Д. Дорошенко: Акад. Дмитро Багалій. І. Мельник: На Камчатку. о. Нарижний: Бурсак.

„Наша Земля“, літературний і суспільно-політичний журнал. Ч. 11. за грудень 1927 р. Ужгород. Редактор: Ґренджа-Донський. Зміст: Ще про наше шкільництво. Наслідки шкільної шкільної політики в Бескидщині. Студентський куток. На студії! Література. Знову язикове питання. З українських земель (огляд політики). Культурна й літературна хроніка. Всячина.

„Книголюб“, видання українського Т-ва прихильників книги. Кн. III. Прага 1927. Літографоване видання на 64 сторінки формату великої вісімки. Відповідальний редактор: Ст. Сірополко.

„Смолоскипи“, журнал націоналістичної молоді. Рік I. Ч. 3. за листопад 1927. Видає й за редакцію відповідає Вс. Боднарович. Зміст: В. Боднарович: Спогади. О. Боднарович: Перед 9-ти роками. М. К.: Сторінка історії. Я. Береза: Чому? Хмельполім: Батько й син. О. Дніпровський: Україна понад усе. М. Сокільський: Значіння традиції як націотворчого чинника. Леле: На посвітку 1. листопада. Наші спогади з недавного минулого. М. Мирошняк: У своїй школі. Вс. Аркалїїв: Мусимо піти новим шляхом. Коли політичну призму. З нашого руху. З студентського життя. Зі студентських організацій. Хроніка. Бібліографія.

„Рідна Школа“, орган „Рідної Школи“, Українського Педагогічного Товариства. Виходить щомісяця. Рік I. Ч. 5—6.

„Поступ“, вістник літератури й життя. Річник 7. Ч. 9—10 за листопад—грудень 1927 р. Видає Українська Християнська Організація. Зміст: Нарцизи (Свят. Гесина). Гомін (Ґеота Поль). Ідеольогія консерватизму і історична культура (М. Пізська). На переломі двох епох (Д. Савчин). Побожний чоловік (Л. Нигрицький). Поль Кльодель (Л. Нигрицький). Про язи (А. М.). Україна в писаннях хорватського черця Ю. Крижанича (М. Андрусяк). Студентські літа (д-р В. Назарук). Зі світа. Бібліографія. Літературні замітки й анекдоти. Криве дзеркало.

„Богословія“, науковий тримісячник. Видає Богословське Наукове Товариство. Львів 1927. Книжка 4. Зміст: Письма Апостольського Престола. О. д-р В. Василик: Про літургію св. Івана Золотоустого. О. д-р Василь Лаба: Згляднa чи безглядна правда в св. Письмі? Огляди й оцінки. Вибрані питання. Всячина. Хроніка. Богословське Наукове Т-во. Книжки і часописи.

„В'кна“, Література — Знання — Мистецтво — Критика. — Редагує і видає Василь Бобинський. Ч. 2. Рік I. Львів, грудень 1927.

Літопис українського друку, орган державної бібліографії УСРР. Ч. 48—49 з 19. грудня 1927. Рік видання 4-тий.

„Учительське Слово“, орган „Взаїмної помочи українського учительства“. Виходить раз на місяць. Рік XVI. Ч. 2 (1) за січень 1928.

„Przegląd społeczny“, miesięcznik poświęcony zagadnieniom pracy społecznej i opieki nad dzieckiem. Organ Cent. komitetu opieki nad żydowsk. sierotami we Lwowie. Rok I. Numer II. za grudzień 1927. Lwów.

ОПОВІСТКИ.

Порядок Богослужень в часі Різдвяних Свят в першій міській Церкві Успення Пр. Д. Марії (Волоській). Дня 6. січня (пятниця) в год. 8. рано Царскі Часи а опісля співана Служба Божа. Дня 7. січня (субота) в год. 5. рано Велике Повечеріє з Литією, Утреня. В год. 6., 7., 8., 9. і 12. читані Служби Божі. В год. 10. торжественна співана Служба Божа. В днях 8. і 9. січня (неділя і понеділок) в год. 6. рано Утреня і в 6., 7., 8., 9. і 12. читані Служби Божі а в год. 10. співана Служба Божа.

Подяка з признанням

яку підписані складають прилюдно артистові різьбареві Іванові Терлицькому в Станиславові за виготовлення оригінального взору іконостасу і виконання його після взорів українського — полтавського стилю так прилюдно і з таким смаком мистецьким, що наші люди любуються ним як чимось невиданим в своїй рідні, а чужинці подивляють з похвалою.

За Вашу совісну працю бажаємо Вам Пов. Пане щиро, щоби Ви розсипавши по наших церквах богато ще таких зразків нового напрямку штуки, збогатили всеукраїнську архітектуру а Своє скромне імя увіковичнили славою церковно-народнього мистця в історії.

За Комітет церковний в Борині:
о. Григорій Мовов
висл. декан і парох, голова,
Юрко Оначишин *Гринь Шкіцак*
члени.
Борина 27. XII. 1927.

Приєднайте передплату!

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Видавничої Спілки „Діло“, Львів, Ринок ч. 10.